

makhauser

4 дні з життя соціопата

Новела

День перший

Сьогодні зранку я прокинувся. Ох, як мене тіпає від однієї думки, що сьогодні треба знову йти до доктора Крокета. Док — сивоволосий чоловік із величеським пузом та огидним сірим костюмом.

Ось вже шість місяців я відвідую його, але бажання вбивати людей не зникає. Я заплющую очі, та замість того, щоб уявляти собі гори та ріки, як каже містер Крокет, уявляю собі Інтерстейт Стріт та сміттєві баки, повні трупів. Але здається, що я незабаром буду почуватися краще.

Люди — метушливі істоти, яким постійно потрібні час та гроші. За зайвий пенні вони ладні вдарити Вас лопатою та закопати. Люди — істоти інстинктів.

Я прокинувся, не маючи мети та намірів. Сьогодні мав бути звичайний день, сірий та одноманітний. Зранку — новини (де на мене очікуватиме інформація про чергові вбивства та вибухи), мелена кава та смачний тост. Все як завжди. Але цей ранок зіпсував телефонний дзвінок, який галасливим звуком тричі встромив мені в голову металевий штир.

“Пробачте, чи можу я поспілкуватися з Кейт Паренгерд?” - спитав пронизливий бас, який раптом вирішив, що мені не однаково, чи знайде він якусь там Кейт, чи ні.

“Ні, я барвисто прошу вибачення, але тут такої нема, хіба що я про це не знаю. Ви за яким номером телефонуєте?”

“П’ять-п’ять-п’ять, - як же довго він вимовляв ці слова, якби ми сиділи поруч й нас не розділяв чудернацький винахід Белла, то я встромив йому в око срібну ручку, яку крутив в руках. - Сім-вісім, дев’ятнадцять”.

“Хм, ні, Ви помилися. Спробуйте знову, можливо щось і вийде”

“Добре, дякую” - відповів голос.

Дідько. Цей дзвінок змусив мене відлучитися від кави, та я не дізнався, хто стоїть за махінаціями при виробництві зимніх капелюхів. Люди...

Вийшовши на вулицю, я першим ділом подивився, а чи нема нікого за спиною. Знаєте, параноя дається в знаки, що тут поробиш. Зсутулившись, я перебіг дорогу, поки блимав зелений чолов’яга, оспівуючи свою лиху долю. На білборді, витріщивши очі, дивився кандидат на посаду мера нашого маленького містечка. Вся його політика полягала в тому, що він виливав щодня відро з лайном на конкурентів, але своїх ідей не висував. Це так типово для людей його статури та статусу. Я та люди. Всі ми — пішаки в їх долонях. І добре, що голосувати я не ходжу, адже не довіряю нікому, окрім містера Крокета та Френкі Мальдахо, ввічливого вченого з Біолоджикал. Людині його статури не страшні ані тортури, ані ввічливі юристи, ані сплячі ті статисти. Ото я віршика придумав.

Ось вони, червоні двері, за якими двоповерхові сходи відділяють мене від чергового сеансу. Доктор не бере з мене грошей. Він каже, що мій випадок — унікальний, але він не вдавався в деталі. Я відчинив двері, але за столом не було усміхненого веселуна. Замість нього в кабінеті було декілька людей у поліцейській формі. Побачивши мене, один із правоохоронців підійшов та спитав, чи давно я знаю Крокета. Я відповів, що вже півроку.

“Тоді я буду вимушений Вас засмутити. Сьогодні зранку його було вбито. Чи були у нього вороги, не знаєте?”

“Я просто ходив до нього на прийом, я навіть не міг подумати, що комусь спаде на думку вбивати таку добру людину...” - тільки й знайшов, що відповісти я.

Полісмен Єнсі Тікелс дав мені свою візитівку та продовжив оглядати місце подій, а я понурою ходою пішов додому. Це був перший день.

День другий

Ніч не спав. Якійсь покидьки у сусідньому будинку всю ніч займалися розширенням популяції, а це було чутно і тут, за глухими стінами та зачиненими вікнами.

Знову ранок. Ще один сірий та однаковий. Попиваючи каву, я згадував вчорашній день. Все, що було. Від дивного дзвінка до смерті містера Крокета. Хто ж його вбив? Невже знайшовся один оскаженілий бовдур із тих пацієнтів, якими Крокет завжди пишався? Питання. Питання, що не мають відповідей. А може й мали. Я встав, повільно підійшов до телефону, підняв слухавку та хотів вже було зателефонувати Френкі, як почув голос, той самий голос, який вчора шукав жінку.

“Ну то й що? З’явилася Кейт? Вона мені потрібна надтерміново”.

“Що? Як це?.. Ви ж не дзвонили, як так вийшло?”

“Аж доки я не почую Кейт, я буду тобі дзвонити та робити все, щоб ти якомога швидше покликав її до слухавки, - сказав голос, та моторошно додав. - інакше, буде гірше”.

“Хто вона така? Я не знаю жодної Кейт!” - я ледь не зірвався на крик, але у відповідь почув лише короткі гудки.

Відбувається щось дивне, цей голос, цей моторошний голос переслідує мене. Я згадав про візитівку, яку мені вчора дав Тікелс.

Людина, коли їй нікуди йти, вживає радикальних заходів. Інколи — це стрибок з даху, але іноді люди згадують про правоохоронців. Єнсі Тікелс, високий та спортивний полісмен розбирав свій трофейний пістолет, коли телефон на його столі загравав мелодію, яку неможливо переплутати ні з чим.

“Сержант Тікелс, чим можу допомогти?”

“Доброго дня, містере. Ви мені вчора дали свою візитівку після вбивства лікаря, і я гадаю, що я теж під загрозою,” - на одному диханні сказав я.

“Не хвилюйтесь, містере ...”

“Це не важливо, важливо те, що мені треба терміново з Вами зустрітись”.

“Добре, нема питань. Давайте я підійду до Голден Парку за 30 хвилин. Вас це влаштує?”

“Безперечно, дякую”.

Поговоривши з сержантом, я подумав, що тепер все мине, а можливо буде й краще, адже Крокет — не єдиний лікар в нашому місті. Неспішною ходою я направився до парку, по дорозі роздивляючись стіни будівель. Раптом мою увагу привернув кіоск із газетами. На одній із газет була фотографія молодої білявки. Не знаю чого, але я витратив гроші та придбав газету. До зустрічі з полісменом було ще 10 хвилин, і я, ставши біля сірої стіни, почав читати.

“Вчора в лісі був знайдений труп молодої жінки. Згідно знайдених документів, які вона мала з собою, дівчина була професійною журналісткою, яка займалася останнім часом політичними розслідуваннями. Редакція газети виражає співчуття родичам та знайомим загиблою журналістки. Кейт Паренгерд буде вічно жити в наших серцях.”

Прочитавши абзац я випустив газету з рук. Я не міг отямитись. Тобто, та сама Кейт,

яку шукає той тип — мертва? Як це можна усвідомити? Що це все означає? Я не знав. Знову маю питання без відповідей. Я й не помітив, як минув час. А сержанта ще не було. Стільниковим зв'язком я не користуюся, тому вимушений був підійти до таксофону. Дістав візитівку та набрав номер. На тому кінці слухавку взяли майже одразу. Але, то був не Єнсі. Мені відповіла жінка.

“Так?”

“Доброго дня, чи можу я поговорити з містером Тікелсом?”

“На жаль, це — неможливо. Сьогодні його вбили біля відділення. Вбивця втік”.

“Як? І його теж вбили?” - спитав я та відчув, що руки не слухаються та тремтять.

“Пробачте, містер? Що значить «та його»?”

“Розумієте, вчора вбили мого доктора, містер Тікелс дав мені свій номер. Я був вимушений з ним зустрітись та ми домовились зустрітись у парку о другій”

“Залишайтеся на місці, наша оперативна група доставить Вас сюди та Ви все розповісте.”

“Добре, буду чекати,” - відповів я.

Можливо, це — крок на зустріч спокійному життю. Не пройшло й п'яти хвилин, як оперативна група підійшла до мене та показала шлях до відділення. Вони мене завели до невеликою кімнати із сірими стінами та жовтою стелею. За хвилину зайшла молода та чорнява молодиця, років двадцяти п'яти.

“Доброго дня, я — лейтенант Кейт Паренгерд. Як я Вас можу називати?”

“Що Ви сказали? Кейт Паренгерд? Я сьогодні читав про журналістку з таким ім'ям, а ще... А ще мені два дні поспіль дзвонить якийсь тип та вимагає знайти йому Кейт Паренгерд.”

“Ви щось наплутали, я — єдина Кейт у сім'ї Паренгердів, а мої прашури приїхали сюди не так давно, тому тут щось не те.”

“Але ж дивіться, ось газета. Там написано про вбивство журналістки, яка займалася політичним розслідуванням,” - почав виправдовуватись я.

“Ем, Ви що, глузуєте з мене? В цій статті йдеться про того хворого, якого лікар зачинив на сім днів у своєму винаході — “камері свідомості”, намагаючись вилікувати його шизофренію. Вчора було 5 років, як той хворий загинув. Я була при цьому, тому добре пам'ятаю того хлопця. Щодо Вас, то йдіть собі та намагайтесь не дратувати мене часто, бо можу й в камеру посадити на ніч. Всього доброго”.

“Бувайте,” - вимовив я.

Я сидів на кухні та пив бренді. Намагаючись звести всю головоломку до купи, я не міг збагнути, що відбувається. Про всяк випадок я вимкнув телефон та ліг спати. Зранку обов'язково щось буде ясно. Якби ж я тільки знав, наскільки я був правий.

День третій

Прокинувся я від телефонного дзвінка. Дивно, я ж вимикав телефон. Я побачив, що телефон вимкнений, але як тоді він дзвонив. Нерішучим рухом я взяв слухавку для того, щоб почути до болі знайомий та лякаючий голос.

“Доброго дня, а Кейт можна?”

“Стривайте, давайте з’ясуємо деталі. Вам яка Кейт потрібна? Журналістка чи лейтенант поліції?”

“Ясна річ, що поліцейська. Вона — єдина Кейт Паренгерд в цьому місті, і вона мені потрібна.”

“Можна питання. Ви — той пацієнт, який лікувався у камері та загинув?”

“Так, і містер Крокет вже отримав за це.”

“Але як? Чого Ви його вбили? Та й як, Ви ж — привид?”

“Ні, я не привид, я стою одразу за твоєю спиною,” — я озирнувся та на якусь мить побачив бородатого невисокого чоловіка з ножем у лівій руці. — “То як тобі?”

“Що то було?”

“То був я, і якщо ти не допоможеш мені, то я почну вбивати всіх, з ким ти спілкуєшся. До речі, можеш не дзвонити своєму Френкі, бо мертві не балакають, вони — очікують.”

“Ах ти ж покидьок, ти його вбив!”

“Ні, не я. Його вбив електричний струм, я був лише провідником”

“Що тобі від мене треба?”

“Ти повинен подбати про мою зустріч із Кейт, більше — нічого,” - сказав привид.

“Але нащо вбивати?”

“Це весело та ніхто не осудить мертву особу”

“Я не можу повірити, що ти помер та спілкуєшся зі мною, це — неможливо”

“Так, я знаю. Тому за кілька секунд я прийду до тебе додому. Чекай на мене, я люблю зефір”.

Почулися короткі гудки, а одразу за ними — стукіт у двері. Я на ватних ногах підійшов та відчинив їх, впускаючи у свою оселі насправді страшного ворога, який не зупиниться, аж доки не досягне цілі.

“Привіт, чого такий похмурий? Привидів не бачив?”

Я вирішив промовчати та просто підійшов до слухавки, увімкнув її та набрав номер, на якому мала б бути Кейт. Як тільки на тому кінці почулося таке тендітне та лагідне “Алло”, мій гість різким стрибком підлетів до мене, три рази штрикнув ножем. Сповзаючи на підлогу, я помітив, як поступово він зникає у слухавці. Мене оточила темрява

День четвертий

Прокинувся я у лікарні. Наді мною стояла лейтенант Кейт Паренгерд. Вона мала стурбований вигляд. Біля неї із квітами стояв мій нічний жах — привид, який мене вбив. Побачивши, що я прокинувся, привид побіг за двері, а Кейт присіла на сусіднє ліжко та почала говорити.

Вона сказала, що я був першим, хто проходив курс інтенсивного лікування доктора Крокета, і цей експеримент був вдалим. Всі уявні паралелі були змодельовані, а я був під цілодобовим спостереженням. Мій гість — це чоловік Кейт, інженер, який допомагав Крокету створити проект, Френкі спонсорував його, а Єнсі Тікелс забезпечив цілодобову охорону. Це було неймовірно, це означає, що всі жахи позаду. До палати зайшов Френкі із букетом квітів, містер Тікелс та любий лікар Крокет. Всі посміхалися та раділи. Крокет спитав, чи можу я ходити. Я вирішив перевірити. Поставивши ноги на підлогу, я відчув, що так, можу. Параліч пройшов, я — повноцінна людина. Доктор жестом покликав мене за собою. Ми знайшли вільний кабінет, та Крокет запропонував мені сісти. Сам він почав ходити позаду мене.

“Знаєш, в чому особливість мого лікування?” - спитав Крокет, якого я тепер вважав найкращим ортопедом світу. - “Те, що я зміг змодельовати систему, у якій я був лише психіатром та лікував твою соціопатію. Цікавий дослід, чи не так?”

“Приємно чути, але я думав, що до цього ніхто цей тест не проходив”

“Проходили, Джордж, проходили. І всі вижили. Але всі знають один мій маленький секрет, який знаєш і ти,” — з цими словами він встромив шприц в мою шию та силою натиснув на кнопку.

Мене оточила темрява. Вдруге в житті я помер.